

Συλλογικό κείμενο μελών του NAP και της νΚΑ*

«Οι εκλογές της 20^{ης} Σεπτεμβρίου θέτουν νέα επείγοντα καθήκοντα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ». Σίγουρα δεν διαφωνεί κανείς με αυτή τη γενική διατύπωση. Ποια είναι, όμως, τα επείγοντα καθήκοντα; Συνήθως, σε τέτοιες περιπτώσεις, το επείγον λειτουργεί ως άλλοθι, ώστε πολιτικά σχέδια που έχουν δοκιμαστεί και αποτύχει στην πράξη να φορέσουν τον μανδύα του νέου, του ριζοσπαστικού και να επαναληφθούν, αυτή τη φορά όχι σαν τραγωδία αλλά σαν φάρσα.

Από τον Δεκέμβριο του 2008 και την εξεγερτική δυνατότητα, από τη σπίθα των νικηφόρων μπλόκων στην Κερατέα μέχρι τις πλατείες, από την ανάδειξη των ορίων του παλιού εργατικού κινήματος μέχρι τις εμβρυακές, αντιφατικές και ανολοκλήρωτες προσπάθειες να αναδειχθεί ένας νέος πόλος κοινωνικών δυνάμεων σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, κάθε φορά κάποια εφήμερη συμμαχία κορυφής ερχόταν να καλύψει τη δική μας αδυναμία: **Να μετατρέψουμε την κρίση ηγεμονίας και την πολιτική αστάθεια σε υπαρκτή αμφισβήτηση της καπιταλιστικής κυριαρχίας από την πλευρά του κόσμου της εργασίας και των σύμμαχων κοινωνικών δυνάμεων.**

Τώρα, το χαμένο στοίχημα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με «εθνική ανεξαρτησία» σε μια «ευρωπαϊκή προοπτική» πήρε μαζί του όλα τα χαμένα στοιχήματα αυτού του πρόσφατου παρελθόντος, κατέληξε σε ένα τρίτο σκληρό μνημόνιο και διέψευσε τις ελπίδες της πληττόμενης πλειοψηφίας όσο και τις αυταπάτες όσων στήριξαν «κριτικά» το εγχείρημα της «πρώτης αριστερής κυβέρνησης». Καθ' όλη τη διάρκεια της περίφημης διαπραγμάτευσης, στη πραγματικότητα της εσωτερικής διαπραγμάτευσης-ταξικού συμβιβασμού του κεφαλαίου με την εργασία μέσω της κυβέρνησης, ως αναγκαίας προϋπόθεσης της «διαπραγμάτευσης με τους ξένους εταίρους» και η πιο «Αριστερή Πτέρυγα» του ΣΥΡΙΖΑ έβαζε πλάτη στο δρόμο προς τη μνημονιακή στροφή. Ή καμιά φορά πρωταγωνιστούσε κιόλας μέσα από υπουργεία, όπως στο ξεπούλημα του αγώνα των Σκουριών ή στη συγκάλυψη του εργοδοτικού εγκλήματος στα ΕΛΠΕ, που άλλωστε συμβάλλει με τα πετρελαία της στην «παραγωγική ανασυγκρότηση». Όλα αυτά τα κομμάτια, συγκροτώντας τώρα την ΛΑ.Ε, αφού τους έδειξε ο Τσίπρας την πόρτα της εξόδου από τον ΣΥΡΙΖΑ, υποτίθεται ότι εκφράζουν τόσο την «αριστερή αντιμνημονιακή διαφωνία» όσο και το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα.

Η μάχη όμως, για την ερμηνεία του ΟΧΙ αντανakλά σε τελική ανάλυση δύο διαφορετικούς δρόμους απάντησης στη κρίση του καπιταλισμού. Από τη μία μεριά, εκλογικές συνεργασίες και κοινοβουλευτική εκπροσώπηση του ΟΧΙ, με πρόταγμα την παραγωγική ανασυγκρότηση του ελληνικού καπιταλισμού και την επανάκαμψη της κερδοφορίας του με ένα νέο σχέδιο, που περιλαμβάνει ίσως και εθνικό νόμισμα, όσο και μια «αριστερή-φιλολαϊκή-πατριωτική» κυβέρνηση. Από την άλλη μεριά, το ΟΧΙ μέχρι το τέλος που περιλαμβάνει τη σύγκρουση με το κράτος και το κεφάλαιο ως κοινωνικές σχέσεις, και την αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την Ε.Ε. Αυτές ακριβώς οι δύο λογικές, που εκφράζονται από συλλογικότητες και ομαδοποιημένες αντιλήψεις και μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι που συγκρούονται με αφορμή την προκήρυξη των εκλογών και τις προτάσεις για κοινό εκλογικό κατέβασμα με δυνάμεις όπως η ΛΑ.Ε, το Ε.Π.Α.Μ, κ.α. Το «πάντρεμα» της αντικαπιταλιστικής ανατροπής με το σχέδιο ανοικοδόμησης του ελληνικού καπιταλισμού, υποστηρίζεται με μια επιχειρηματολογία που είναι περίπου η εξής:

«Η επιλογή εκλογικής συνεργασίας υπηρετεί μια ευρύτερη στοχοθεσία κοινής δράσης, ενότητας και διαπάλης για την ηγεμονία και το μετασχηματισμό ενός ευρύτερου κοινωνικού

και πολιτικού ρεύματος που τάσσεται με τη ρήξη και την προσεγγίζει με διαφορετικά επίπεδα συνειδητότητας ως προς τις προϋποθέσεις της, το αναγκαίο μεταβατικό πρόγραμμα, το επίπεδο οργάνωσης του λαού, της συλλογικής πολιτικής αποφασιστικότητας και της διεθνούς υποστήριξης που απαιτεί». Το επιχείρημα φαίνεται απλό και αποτελεσματικό: η κατασκευή μιας «πραγματικής αριστεράς», που θα καλύψει το αριστερό κενό της διακυβέρνησης και θα κρύψει στο κουκούλι της την αντικαπιταλιστική συνιστώσα -το χαμένο μονοπάτι της επανάστασης που θα εμφανιστεί ξανά σε μια επόμενη γενιά ή σε κάποιες επόμενες συνθήκες.

Η πρόταση για εκλογική συνεργασία και κοινοβουλευτική εκπροσώπηση του ΟΧΙ, πριν από τις κινηματικές διεργασίες που θα οξύνουν το περιεχόμενό του και θα απελευθερώσουν τις ριζοσπαστικές δυνατότητές του, δεν καταλήγουν σε τίποτα άλλο από συρρίκνωση του τριπλού ΟΧΙ (ενάντια σε κάθε συμφωνία, παλιά και νέα μνημόνια, την ΕΕ το ΔΝΤ και τους διεθνείς μηχανισμούς του κεφαλαίου) σε ένα μοναδικό όχι: Το όχι στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Δεν γνωρίζουμε αν οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που προτείνουν επιτακτικά ένα τέτοιο πολιτικό σχέδιο συνεργασίας και μοναδικού εκλογικού κατεβάσματος το καταλαβαίνουν έτσι, αλλά **αυτή η διαδικασία είναι η καλύτερη κολυμβήθρα του Σιλβάμ τόσο για τα εκβιαστικά διλήμματα της κυβέρνησης όσο και για αυτούς που συμμετείχαν επί ένα εξάμηνο στην διαχείριση της, αλλά και σε όλη την ιστορική διαδρομή ανάδειξης του ΣΥΡΙΖΑ σε πυλώνα σταθεροποίησης (τουλάχιστον βραχύβιο) του αστικού συστήματος, αλλά τώρα συνειδητοποίησαν ότι υπάρχει καλύτερο κυβερνητικό σχέδιο.**

Δυστυχώς, η αδυναμία να τεθεί το ζήτημα της πτώσης της κυβέρνησης μετά την συμφωνία της 20^{ης} Φλεβάρη, η έλλειψη κινηματικών πρωτοβουλιών που θα όξυναν τον τριπλό αντιεργοδοτικό-αντικυβερνητικό-αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα της πολιτικής πάλης και η ιεράρχηση ως δευτερευουσών των αναγκών διεργασιών για την εμφάνιση του Νέου Εργατικού Κινήματος και μιας διαφορετικής εργατικής πολιτικής προλείανε το έδαφος για την κυριαρχία των παραπάνω αντιλήψεων.

Μια τέτοια συγκόλληση δύο διαφορετικών (έως και αντιπαραθετικών) πολιτικών σχεδίων (και δεν μπορούμε να υποθέτουμε ότι η αντικαπιταλιστική/επαναστατική Αριστερά συγκλίνει προγραμματικά με τη σοσιαλδημοκρατία της δραχμής!) θα ευνοήσει το φορέα που έχει πραγματικό σχέδιο αστικής διαχείρισης της κρίσης και αναδιαμόρφωσης του αναγκαίου κρατικού μηχανισμού **εντός, μάλιστα, της Ε.Ε.** Αν δει κανείς τις εξαγγελίες της ΛΑ.Ε και τις συσχετίσει με το πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μπορεί να καταλάβει ότι -με ιστορικούς όρους μιλώντας- **δεν τίθεται ζήτημα να γονιμοποιηθούν κάποιες ρεφορμιστικές τάσεις ρήξης με τον μνημονιακό ΣΥΡΙΖΑ από το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα των δυνάμεων της ανατροπής.** Αντιθέτως, οι ανολοκλήρωτες και ανοργάνωτες (με ευθύνη αυτών που τις ανέπτυξαν και έκλεισαν τη συζήτηση σε κάτι λιγότερο από τα μισά του δρόμου) θέσεις για ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ρήξης και ανατροπής καλούνται να γίνουν μια υποσημείωση του προγράμματος της Θεσσαλονίκης, σε ένα Τ.Ι.Ν.Α που επιφυλάσσει (η αριστερά αυτή τη φορά) για το εργατικό κίνημα ή περιθωριακές απόψεις εντός ήδη έτοιμων κομματικών μηχανισμών που έχουν διαπλοκή με το κράτος.

Δεν πιστεύουμε ότι το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα μπορεί να υποβαθμιστεί σε μεμονωμένα αιτήματα προς κυβερνήσεις ή να γίνει κουρελόχαρτο στο αλισβερίσι ανάμεσα σε κρατικούς/κοινοβουλευτικούς ή/και μη παράγοντες. Αντιθέτως, θεωρούμε την υλοποίησή του ταυτόχρονα άμεση ανάγκη στο σήμερα και περιγραφή ενός αναγκαίου δρόμου άρνησης της παρούσας κατάστασης πραγμάτων με τον οργανωμένο λαό να είναι αυτός που θα το επιβάλλει. Το βλέπουμε ως μια ακολουθία αλληλένδετων κόμβων μιας ενιαίας διαδικασίας με ορίζοντα της επαναστατικής τακτικής την αντικαπιταλιστική επανάσταση και στρατηγικό ορίζοντα την κομμουνιστική απελευθέρωση. Ας μην ξεχνάμε δε, ότι μια πολιτική συμπίεση για να είναι αποτελεσματική, **οφείλει να χτίζεται επάνω στις διαχωριστικές γραμμές που θέτει το σύστημα και η κυρίαρχη στρατηγική του, καθώς και σε αυτές που αναδεικνύει η ίδια η ταξική πάλη.**

Στις σημερινές συνθήκες λοιπόν, **οι δυο βασικές διαχωριστικές γραμμές που κάνουν εκ των πραγμάτων φανερή την παρουσία τους είναι το ζήτημα της εξόδου ή όχι από την Ε.Ε, καθώς και το ζήτημα του αν η βελτίωση της κατάστασης της πληττόμενης πλειοψηφίας θα έρθει μέσα από θεσμικούς/κοινοβουλευτικούς δρόμους ή μέσα από την επανεμφάνιση/αντεπίθεση του κινήματος**, καθώς η ίδια η ζωή ανέδειξε τους τελευταίους μήνες ότι οι αντιμνημονιακές/πατριωτικές κορώνες και το χτίσιμο συμμαχιών σε αυτή τη βάση έχουν κοντά ποδάρια και σπέρνουν αυταπάτες και απογοήτευση. Θα ήταν ιστορικό λάθος, επομένως για την αντικαπιταλιστική Αριστερά να γίνει το δεκανίκι ενός τέτοιου, ήδη αποτυχημένου, εγχειρήματος. Δεν πρέπει, επίσης, να υποτιμούμε (εφόσον μένουμε προσηλωμένοι στην κατεύθυνση χτισίματος του αντικαπιταλιστικού πόλου στη βάση του αναγκαίου προγράμματος) το ότι η μετωπική μας πολιτική οφείλει, όχι απλά να ενοποιεί σε ανώτερο επίπεδο επαναστατικές και ημιεφορμιστικές δυνάμεις, αλλά να αποτελεί και πεδίο διαχωρισμού από την επιρροή της αστικής πολιτικής. Έτσι, λοιπόν, **όποιος θέλει να καλύψει το υπαρκτό πολιτικό κενό στην αριστερά θα πρέπει να λάβει υπόψη του ότι η ΛΑ.Ε έχει διαλέξει συγκεκριμένους αστικούς κύκλους για προνομιακούς συνομιλητές**. Αυτή τη στιγμή, στις πιο ακραίες συνθήκες κρίσης και καταθλιπτικών συσχετισμών, βρίσκεται σε ένα επικίνδυνο, αλλά και ελπιδοφόρο, σταυροδρόμι η αντικαπιταλιστική Αριστερά. Αυτό, φυσικά, θα σημαίνει το να κοιταχτεί κατάματα με την επαναστατική προοπτική της.

Σίγουρα υπάρχουν στην εποχή αυξημένες δυνατότητες. Τέτοιες, όμως, βρίσκονται, κυρίως, στη «συσσώρευση» των απελπισμένων, στην εξαθλιωμένη εργατική τάξη, στη νεολαία της εργασιακής περιπλάνησης, στους ανέργους, στα κύματα των προσφύγων. Φοβικός θα είναι όποιος δεν τολμήσει μια σύγχρονη επαναστατική γραμμή που θα ενώσει και θα δώσει δύναμη και ελπίδα. Χρειάζεται με κέντρο τις προσπάθειες για ένα Νέο Εργατικό Κίνημα να φτιάξουμε άλλα όργανα εργατικής πολιτικής και να φτάσουμε μέσω της ανάπτυξής τους στο κεντρικό ζήτημα της εξουσίας.

Μια τέτοια προσπάθεια δεν πρόκειται να είναι περιθωριακή. Θα παρασύρει ανένταχτους αγωνιστές, αγωνιστές και ρεύματα που υπάρχουν μέχρι και στο ΣΥΡΙΖΑ και στο ΚΚΕ, θα βρεθεί με χιλιάδες αγωνιστές και ρεύματα που κάθε μέρα, πλέον, διαφοροποιούνται και αποστοιχίζονται από φορείς αστικής πολιτικής και στη βάση της ιεράρχησης που περιγράφουμε πιο πάνω θα επιδιώξει και πολιτική έκφραση αυτών των τάσεων. **Όχι με το βλέμμα κοντόθωρα προσαρμοσμένο στις εκλογές που, ούτως ή άλλως, εκφράζουν μια απαίτηση για κοινωνική ειρήνη και ομαλότητα, αλλά με το βλέμμα στραμμένο στην αποσταθεροποίηση!** Κυρίως, θα μπορεί να κάνει με άλλα κριτήρια συμμαχίες, πέρα από την κοπτοραπτική αιτημάτων, σημείων και συνθημάτων και μακριά από το να αντιμετωπίζει το λαό απλά ως εκλογικό σώμα. Αρκεί να θυμηθούμε ότι το «λαμπρότερο παράδειγμα» κοινωνικοπολιτικής αναφοράς της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, η ΕΑΑΚ, δεν διαμορφώθηκε ως προϊόν πολιτικής συνεργασίας ή συμφωνίας κάποιων οργανώσεων ή διασπάσεων. Αντιθέτως, ήταν πολιτικό αποτέλεσμα ενός φοιτητικού κινήματος που αμφισβήτησε την ολοκληρωτική κυριαρχία των κυβερνήσεων συνεργασίας και εθνικής ενότητας του Ενιαίου Συνασπισμού, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, ενός κινήματος που έκανε ορατές δυνατότητες εκείνης της εποχής, κατέδειξε τα όρια των προηγούμενων πολιτικών σχεδίων και τους δρόμους υπέρβασής τους. Φυσικά και έπαιξαν ρόλο οι υπάρχοντες πολιτικοί σχηματισμοί, κλήθηκαν όμως, να μετασχηματίσουν τα κοινωνικά υποκείμενα και να μετασχηματιστούν μέσα από αυτά. Ένα μεγάλο μέρος της ιστορίας του ΝΑΡ, ακόμα και του αντικαπιταλιστικού μετώπου στη μορφή της σημερινής ΑΝΤΑΡΣΥΑ **έχει στον πυρήνα του τέτοια παραδείγματα και δεν πρέπει να το ξεχνάμε αυτό. Αυτή την ιστορία καλούμαστε να υπερβούμε, όχι να εγκαταλείψουμε.**

Απέναντι στην «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» για την οποία μιλούν οι «από πάνω», χρειάζεται να προκαλέσουμε μια «πραγματική κατάσταση έκτακτης ανάγκης» με την έννοια της βαθύτερης αποσταθεροποίησης της αστικής κυριαρχίας. Η πορεία της ταξικής πάλης δεν κρίνεται σε μια ζαριά και σε αυτό συμφωνούμε όλοι και όλες. Πρέπει, όμως, να καταλάβουμε ότι δεν κρίθηκε ούτε από το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, όπως δεν θα κριθεί και από τις επερχόμενες εκλογές. Αν ο λαός

σήκωσε το γάντι που του πετούν τα αφεντικά και τα αστικά κόμματα, τα οποία έδωσαν στο δημοψήφισμα χαρακτήρα απόφασης για την παραμονή ή όχι στην Ε.Ε., χρειάζεται να priμοδοτήσουμε αυτή τη νοηματοδότηση του δημοψηφίσματος και να δώσουμε τη δική μας απάντηση.

Εξάλλου, η στάση των διαφόρων πολιτικών δυνάμεων απέναντι σε ένα ερώτημα που τέθηκε από τον αντίπαλο, και το κατά πόσο είχαν την πολιτική βούληση να μετατρέψουν την αντιπαράθεση πριν και μετά το δημοψήφισμα σε ταξικό πόλεμο, είναι ενδεικτική των διαφορετικών πολιτικών γραμμών και σχεδίων που συγκρούονται εντός και εκτός ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Την εβδομάδα πριν το δημοψήφισμα ήρθε σαν χιονοστιβάδα από την εργοδοσία και το κεφάλαιο η de facto επιβολή των εργασιακών συνθηκών και των εργασιακών σχέσεων που επικύρωσε η συμφωνία της κυβέρνησης με τους εταίρους στις 12 Ιουλίου. Αλήθεια, για όσους από εμάς μιλούν για πραξικοπηματική μετατροπή του ΟΧΙ σε ΝΑΙ, πρέπει να αναρωτηθούμε σε ποιά τέτοια διαδικασία (έστω και μικρή) βάλαμε φρένο, ποιά πρακτική εργοδοτικής τρομοκρατίας μπλοκάρουμε ώστε να μην υπάρχει το κοινωνικό έδαφος μιας τέτοιας συμφωνίας ως μονοδρόμου;

Χρειαζόταν ή όχι κήρυξη απεργιών, καταλήψεις σε δημόσια κτήρια και ΟΑΕΔ από το πολυπληθές τμήμα των ανέργων, δημιουργία κέντρων αγώνα στο κέντρο των πόλεων και σε κάθε γειτονιά με την μετατροπή των εργατικών λεσχών / κοινωνικών κέντρων / στεκιών σε κοινότητες αγώνα; Μήπως αυτές οι κοινότητες αγώνα θα μπορούσαν να γίνουν οι από τα πριν, από τα κάτω και από ταξική σκοπιά, επιτροπές του ΟΧΙ, αντί να μοιάζει η σημερινή προσπάθεια συγκρότησης τέτοιων επιτροπών -κάτω από το βάρος του 3ου μνημονίου- μια κακή αντιγραφή των λαϊκών συνελεύσεων του 2011; Χρειαζόταν ή όχι η αναζωογόνηση -με άλλο περιεχόμενο και σε ένα άλλο μοντέλο κινηματικής δράσης- της λογικής του «δεν πληρώνω»; Αν πιστεύουμε ότι η επαναστατική και εργατική πολιτική είναι, όντως, για τις κρίσιμες ώρες, τότε επιτροπές οι οποίες θα ανοίξουν αντικειμενικά όλη τη «βεντάλια» και το εύρος του προγράμματος για να αντιμετωπίσουν και να ανατρέψουν την επίθεση στην εργαζόμενη πλειοψηφία μπορούν να γίνουν το πρόπλασμα τόσο για την ανάδειξη αντιθεσμών επιβολής της λαϊκής θέλησης όσο και ένα ευρύ κοινωνικό εργαστήρι ενοποίησης του αγώνα για την επιβίωση με τον κομμουνισμό ως άμεση ανάγκη της εποχής μας. Έπρεπε να προτείνουμε έμπρακτα στο κίνημα δράσεις που θα έκαναν μόνιμη κατάσταση τις δωρεάν μετακινήσεις, την αναστολή πληρωμής σε νερό, επικοινωνίες, ρεύμα, ακόμα κι όταν η κυβέρνηση το έδωσε σαν κρατική παροχή (για κάποια, μάλιστα, μόνο σε ανέργους);

Αλήθεια, σε μια πραγματική κατάσταση που τα ΑΤΜ δεν θα βγάζουν τίποτα, και αυτό θα είναι μια κατάσταση εβδομάδων ποιό είναι το πλάνο, πέρα από ένα μοναδικό κομματικό ΟΧΙ στην κάλπη των βουλευτικών εκλογών; Τί θα κάνει το κίνημα σε μια περίπτωση που το «χάος» θα ξεσπά στους δρόμους και θα ζυμώνεται από το καθεστώς και από τους απελπισμένους η επιστροφή στην τάξη και την ασφάλεια; Εκεί λοιπόν, όταν έχουν περάσει σε δεύτερη μοίρα οι προσπάθειες και οι δομές κοινωνικής και εργατικής αλληλεγγύης των από τα κάτω και έχουμε όλοι αναλωθεί στο πώς θα απαντούσαμε στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, θα αναθεωρήσουμε ίσως πως το να επιβιώσει η τάξη σήμερα, χωρίς το κράτος και το κεφάλαιο δεν ήταν πρωταρχικός στόχος του κινήματος.

Έτσι, λοιπόν, στην προσπάθειά μας να οξύνουμε τις αντιφάσεις οφείλουμε, μέσα από συλλογικές αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, να προχωρήσουμε σε αντικυβερνητικές, αντιΕΕ διαδηλώσεις και απεργίες που να υπερβαίνουν τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, καθώς και στη δημιουργία ανεξάρτητων κέντρων αγώνα, με κύριο στόχο την επιβίωση και την πολιτικοποίηση των πληττόμενων ανεξάρτητα από το κράτος και το κεφάλαιο, που θα τους εντάσσει σε κοινότητες αγώνα που θα τους κάνει υποκείμενα της ταξικής πάλης και όχι αντικείμενα της κρατικής φιλανθρωπίας. **Τα μόνα πολιτικά κενά που μας αφορούν, είναι τα κενά εκπροσώπησης αυτών των πολιτικών υποκειμένων, των μεταναστών, των μισθωτών χωρίς φωνή και δικαιώματα, και όχι τα πολιτικά κενά που προκύπτουν από την αναδιάρθρωση του αστικού πολιτικού συστήματος.**

Τα άμεσα αλλά και συνολικότερα, τα έκτακτα αλλά και σχεδιασμένα (από το ίδιο το οργανωμένο κίνημα) μέτρα ανακούφισης της κοινωνικής πλειοψηφίας, η συγκρότηση δομών αλληλεγγύης, η κάλυψη των κοινωνικών αναγκών ως μορφή άρνησης πληρωμής σε κεφάλαιο και κράτος είναι η άλλη - συμπληρωματική- πλευρά του πολιτικού και κοινωνικού αγώνα που καλείται και θα κληθεί το εργατικό κίνημα και τα όργανά του να δώσει κεντρικά ενάντια στην πολιτική της καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, επιβάλλοντας:

-Μονομερή διαγραφή όλου του χρέους που αφορά στον κόσμο της εργασίας και στην κοινωνική πλειοψηφία, που είναι δέσμοι των τραπεζών, ελληνικών και ξένων, και που ταυτόχρονα αδυνατούν να πληρώσουν λογαριασμούς δημοσίων αγαθών (ρεύμα, νερό, ΜΜΕ κτλ). Να γίνει σαφές για το δημόσιο χρέος ότι αυτό, εφόσον αφορά στις ροές κεφαλαίων ανάμεσα σε κράτη, σε πολυεθνικά-πολυκλαδικά μονοπώλια, σε κρατικά και ευρωπαϊκά προγράμματα, σε χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς, συνδέεται, για εμάς, άρρηκτα με μια συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή και με την επιβολή μιας νέας πολιτικής εξουσίας. Η κλεμμένη μας υπεραξία δεν μπορεί να μετρηθεί σε καμιά εθνική επιτροπή λογιστικού ελέγχου.

-Ανατροπή-διάλυση της Ε.Ε και των υπερεθνικών ιμπεριαλιστικών μηχανισμών μέσα από τη συνεύρεση των κινημάτων διεθνιστικής αλληλεγγύης και πάλης, κάτι που συνδέεται, για εμάς, άρρηκτα με μια συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή και με την επιβολή μιας νέας πολιτικής εξουσίας.

-Πέρασμα χωρίς αποζημίωση όλων των τραπεζών (και της Τράπεζας της Ελλάδος), καθώς και όλων των κοινωφελών και στρατηγικής σημασίας οργανισμών, στο Δημόσιο υπό εργατικό, λαϊκό έλεγχο, μέσα από τα συλλογικές διαδικασίες βάσης για την αυτοοργανωμένη κάλυψη των κοινωνικών αναγκών. Για κάθε εταιρεία που κλείνει ή μεταφέρεται αλλού, να επιδιώξουμε την απαλλοτρίωση των εταιρικών περιουσιακών στοιχείων του ιδιοκτήτη και τη λειτουργία της επιχείρησης κάτω από τον έλεγχο των εργαζόμενων. Επιδιώκοντας δωρεάν δημόσια περίθαλψη για όλους και όλες να συμβάλουμε στη δημιουργία δικτύου υγειονομικών δομών υπό κοινωνικό έλεγχο.

-Μείωση του χρόνου εργασίας και νέες θέσεις δουλειάς. Καμιά μορφή ελαστικής εργασίας. Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους με μισθό που να καλύπτει το σύνολο των σύγχρονων κοινωνικών αναγκών.

-Κατάργηση των πλειστηριασμών. Απαλλοτρίωση δημόσιων ή εκκλησιαστικών και ανεκμετάλλευστων κτηρίων για την κάλυψη των αναγκών στέγης Ελλήνων και μεταναστών, αλλά και της ανάγκης για ελεύθερη πρόσβαση σε κάλυψη βιοτικών αναγκών και πολιτισμό. Ανεξαρτησία αυτής της διαδικασίας από τοπικό και κεντρικό κράτος, ΜΚΟ και «ιδρύματα κοινωνικής πολιτικής», ως «ευεργεσίες» πλουσίων.

-Ενίσχυση των μικρών αγροτών και κτηνοτρόφων , κόντρα στο κυρίαρχο αγροτοβιομηχανικό-πολυεθνικό τραςτ που ελέγχει τη διατροφική αλυσίδα , από την παραγωγή και εισαγωγή (κυρίως) μέχρι και την διάθεση (σούπερ μάρκετ).

Με βάση όλα τα παραπάνω, **θεωρούμε ότι δεν στοιχειοθετείται κανένας λόγος για εκλογική συνεργασία με τη ΛΑ.Ε, αντιθέτως, πρόκειται για μια κίνηση που θα μας στιγματίσει στη συνείδηση του αριστερού κόσμου ως επαναστάτες της συνδιαλλαγής και θα σφραγίσει την ενσωμάτωση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε νεορεφορμιστικά σχέδια, αφήνοντας ορφανό το διάχυτο (οιονεί) αντικαπιταλιστικό δυναμικό στην κοινωνία.** Καλούμε τις οργανώσεις αλλά και τους αγωνιστές και αγωνίστριες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να διαφοροποιηθούν επίσημα και δημόσια από όλους όσους εξ ονόματός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ διαστρεβλώνουν το περιεχόμενο του αναγκαίου αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Καλούμε τα μέλη της να υπερασπιστούν το όποιο αντικαπιταλιστικό και δημοκρατικό περιεχόμενο έχει απομείνει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Εκτιμούμε δε, ότι η αντικαπιταλιστική Αριστερά οφείλει να παρέμβει στη μάχη των εκλογών με την πλήρη πολιτική, ιδεολογική και οργανωτική αυτοτέλεια και τα φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά που έχει κατοχυρώσει.

Θεωρούμε, τέλος, πως **παραμένει επίκαιρο το σύνθημα της ανατροπής «της ασκούμενης πολιτικής αλλά και κάθε επίδοξου διαχειριστή της»** και αυτό είναι το κριτήριο που υπαγορεύει τη στάση μας απέναντι σε οποιοδήποτε αποτέλεσμα αυτών των εκλογών και σε οποιαδήποτε κυβέρνηση προκύψει.

Χρειάζεται να αναλογιστούμε όλοι και όλες το βάρος της ιστορικής ευθύνης που μας αναλογεί και να αποφασίσουμε όπως αυτό το βάρος ορίζει. Χρειάζεται να θυμηθούμε, για μια ακόμα φορά, πως ό,τι πρόκειται να αποφασίσουμε και να πράξουμε, μαζί με το συνολικό κοινωνικό και πολιτικό αντικαπιταλιστικό δυναμικό, αντιστοιχεί λίγο ή πολύ στο ιστορικό περιεχόμενο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς των τελευταίων τριών δεκαετιών.

Ή θα την διαλύσουμε μέσα στα κυβερνητικά/κοινοβουλευτικά μονοπάτια

Ή θα την υπερβούμε με τον επαναστατικό δρόμο...

Αντωνάτου Άννα

**Γρηγοροπούλου Ρέα
Δεληγιάννης Δημήτρης
Δήμου Λουκάς
Ευσταθίου Γιάννης
Ζουρτσάνου Κατερίνα
Καλουδιώτης Βαγγέλης
Κανδηλώρος Κώστας**

**Κοσμάς Αλέξανδρος
Κεχρής Δημήτρης
Κορδαλής Νίκος**

**Κουνούκλας Κώστας
Κουσινόβαλη Κατερίνα
Λαμπρόπουλος Νίκος
Μανιάτης Πέτρος
Μανίκας Δήμος
Μανίκας Σταύρος
Μανώλης Χάρης
Μονοτράκης Βασίλης
Μουλός Χρήστος
Μουρμούρης Γιώργος
Ντόβολος Σεραφείμ**

**Ντούρος Στάθης
Ντρενογιάννη Κωνσταντίνα
Παπαγεωργίου Θανάσης**

**Παπαδήμα Άντα
Παπασπύρου Ηρώ
Πέτα Αγγελική
Πετροβίτσος Κώστας
Ποτηράκης Σήφης
Τσέλιος Σωκράτης
Χαραλαμπόπουλος Νίκος**